

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ «Φοβερὴ συγκρητιστικὴ στρέβλωση»

Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τοὺς οὐσιαστικοὺς Διαλόγους*

Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ τὴν λεγόμενη Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ ιδιαίτερα γιὰ τὶς σχετικὲς δραστηριότητες στὰ πλαίσια τοῦ λεγόμενου Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.). **Α**ναφερόμενοι στὸ Π.Σ.Ε. στὸν ὄρο «Οἰκουμένη», τὸν ὀρίζουν μὲ «ἐκκλησιαστικὴ» ἔννοια, γεγονός τὸ ὁποῖο ἀντιστρατεύεται στὴν ἔννοια τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας.

«**Κ**ατὰ τὴν ἐνιαίαν στάσιν τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον Μία, ἀλλὰ καὶ Μοναδική, διότι ὁ Εἷς καὶ Μοναδικὸς Θεάνθρωπος, ἡ Κεφαλὴ Τῆς, δὲ δύναται νὰ ἔχει πολλὰ σώματα. **Ἡ** Ἐκκλησία εἶναι Μία καὶ Μοναδική, διότι εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Μοναδικοῦ Χριστοῦ», τονίζει ὁ ἱερός Ἰουστίνος Πόποβιτς.

* * *

■ **Γ**ιὰ νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς καλύτερα τὴν ἐκκλησιολογικὴ διαστροφὴ πού ἐνυπάρχει στοὺς κόλπους τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κίνησης στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε., ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσει τὶς δύο ἔννοιες πού προβάλλονται στὸ Π.Σ.Ε., περὶ «ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας» καὶ περὶ «ἐνότητας τῶν Ἐκκλησιῶν». **Κ**αὶ οἱ δύο αὐτὲς ἔννοιες, ὅταν ἀναφέρονται στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε., διαστρέφουν τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὅτι αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

■ Ὁμιλώντας ἐπίσης περὶ «χωρισμένων Ἐκκλησιῶν» στὸ καλούμενο Π.Σ.Ε., καταλήγουν σὲ πλῆθος διαχριστιανικῶν συγκρητιστικῶν ἀτοπημάτων. **Π**αρεπόμενο ἐνὸς τέτοιου

ἀτοπήματος, εἶναι νὰ ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀκόμα καὶ Ἱεράρχες, πού νὰ ἐρμηνεύουν τὴν εὐχή τῆς Μεγάλης Συναπτῆς «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ὅτι δῆθεν αὐτὴ ἐννοεῖ τὴν ἔνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» διαφόρων δογμάτων, κάτι πού ἀποτελεῖ **φοβερὴ συγκρητιστικὴ στρέβλωση**. Σαφέστατα μὲ τὴν εὐχή αὐτὴ τῆς Μεγάλης Συναπτῆς, «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἐννοοῦνται οἱ Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὁ ἱερός Ἰουστίνος Πόποβιτς ἀναφέρει σχετικὰ, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία οὕσα καθολικῶς εἰς καὶ μοναδικὸς θεανθρώπινος ὀργανισμὸς εἰς ὅλους τοὺς κόσμους, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαιρεθῇ. **Κάθε** διαίρεσις θὰ σήμαινε καὶ τὸν θάνατόν Της».

Ὁ ποικιλόμορφος Οἰκουμενισμὸς πού προβάλλεται ἀπὸ τὰ 150 καὶ πλέον μέλη τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι ἀκόμα μία ἀπόδειξη τῆς προοπτικῆς τῆς «διομολογιακῆς» αὐτῆς συναρμογῆς. Πρόκειται γιὰ μία «διομολογιακὴ» συναρμογὴ, μὲ μόνη βέβαιη προοπτικὴ τὴν συμφωνία ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων. Μποροῦν νὰ ὀμιλοῦν γιὰ οὐσιαστικὴ συνοχή τῆς Οἰκουμενικῆς Κίνησης; Συντηροῦν ἀπλὰ μία μορφὴ «συνῦπαρξης» κατὰ τὴν ἀποψὴ τους.

* * *

Διεξάγονται στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε. οὐσιαστικοὶ **Διάλογοι**; Τόσον ἡ πολυμέρεια τοῦ Π.Σ.Ε., ὅσο καὶ ἡ θεματολογία τῶν παρουσιάσεων κάθε φορὰ, δὲν ἀφήνουν περιθώρια σὲ γόνιμο καὶ οὐσιαστικὸ διάλογο. **Ἐξάλλου** μὲ τέτοια πολυμέρεια στὸ λεγόμενον Π.Σ.Ε., τοὺς εἶναι ἀρκετὰ τὰ ἐλάχιστα πού συμφωνοῦν καὶ αὐτὰ σὲ γενικότητες πολλὰς φορὲς, κάτι πού συνεχίζεται καὶ θὰ συνεχίζεται, μὲ τὴν ποικιλόμορφη ἀβρότητα νὰ καταγράφει τὰ **συγκρητιστικὰ ἀτοπήματα** πού λυποῦν.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ διεξαχθεῖ **Διάλογος** σὲ ἓνα τέτοιο πολυπληθὲς καὶ πολυποίκιλο **Συμβούλιο**. **Οἱ** προτεσταντικὲς αἰρετικὲς κοινότητες μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., πού συνεχῶς διασπῶνται μεταξύ τους, τί εἶδος **Διάλογο** μποροῦν νὰ προεξοφλοῦν; **Ἀπὸ** ποῦ ἐρείδεται λοιπὸν ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ διεξαγωγῆς **Διαλόγου**; **Ἀπλούστατα** ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ **Διαλόγου**, δίδεται ὡς εὐκόλη ἀπάντηση στὶς Ὁρθόδοξες θεολογικὲς ἐνστάσεις. **Ἐνα** «**Συμβούλιο**», πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν πνιγηρότητα τῶν πολυδιασπασμένων Προτεσταντικῶν ὀμάδων, δὲν ἀφήνει περιθώρια ὑγιοῦς **Διαλόγου**.

Ἔνα Συμβούλιο πὸν ἔχει ὡς πρῶτιστο σκοπὸ τὸν Διάλογο, ἀντικατοπτρίζεται καὶ στήν «κοινή» περιοδική του ἔκδοση. Ἄν τὸ πρῶτιστο ἦταν ὁ Διάλογος, θὰ πρόβαλλε αὐτὰ πὸν συμφωνοῦν καὶ δὲν θὰ ἦταν ἡ θλιβερὴ προέκταση τοῦ ἐνυπάρχοντος στὸ Π.Σ.Ε. συγκρητισμοῦ.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.361/ 9.7.2021. σελ. 5. Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, Θεολόγου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.